

SCHERZANDO

REVISTA CATALANA MUSICAL

ANY VIII. GIRONA, X D' DESEMBRE DE M.CM.XVII. NVM. LXXXI

Tornem a parlar-ne de la Setmana Litúrgica de Banyoles?

OM a aconteixement capdal celebrat o tingut dins casa nostre, SCHERZANDO n'ha parlat en tres indrets diferents durant aquest any. Pàgines 64, 76 i 82.

Un bon amic meu, que's firma amb el pseudònim de P. P. P., em requerix a que diga quelcom sobre ella, i escriu: «Altre comentari ha de publicar-se en aquestes pàgines, desglosant tota la estructura musical amb tot el tecnicisme... nostre amic el reverend Miquel Rué, mestre de capella de la Sèu.»

* * *

Prou voldria poguer correspondre a la comanda de mon amic, però jo hi ting els meus reparos, i són: 1) que si es tracta de donar un resum o croquis de quiscuna de les cinc conferències que s'ocuparen de música, millor del que jo ho podria fer, ho feu ell mateix en *Vida Cristiana*, ja que a ell li fou donat poguer sentir, com jo, i ademés fullejar i llegir totes per enter les quartilles de les dites conferències, quan tan acurat extracte en feu en dita Revista.—2) que no demanant-me, com se suposa, fer-ne cap resum ni extracte, sinó solament algún comentari, em posa a mi en el cas de fer-lo curt i substanciós de quiscuna conferència de mos quatre companys, que de música s'ocuparen. Anem al cas de desglosar un poc i fer els comentaris i són:

Generalitat de Catalunya
Biblioteca Pública
de Girona

1) La conferència del P. Suñol fou d'una elevació de bell dir, que semblava que els àngels parlaven amb sa bella parla i d'una profunditat de concepte que passà a esbrinar fil per randa les qualitats *internes* i *externes* del cant gregorià per a fer-ne aplicació justa i adequada a la Santa Liturgia. Els que havien sentit al P. Suñol en els Congressos de Sevilla i Barcelona, i el sentiren a Banyoles, digueren que s'havia sobrepassat a si mateix. La conferència de Banyoles fou superior a les dues primeres. Aquest és el millor comentari.

2) L'ltre. Sr. Canonge Xantre de nostra Catedral Dr. D. Anton Ayarra, home profund observador de totes les coses que's refereixen a les relacions que pot tenir l'art respecte a la liturgia i Ofici diví, ens parlà de la sublimitat de relacions que les coses creades, i com a primera i principal en aquest món, de la criatura racional, tenen en-vers Déu i de com el cant eclesiàstic compleix exactament son comès al posar-se al servei de l'Iglésia per a donar i entonar a Déu la lloança que la ànima cristiana li tributa per a exalçar al dador de tot bé òptim.

Per a que no degenerés en rutinari sols demanà la palanca d'Arquímedes; ell havia trobat ja el punt d'apoi en la manera i escola d'execució, que segueixen els PP. Suñol i Mauro en el cant gregorià i mossèn Garcia en el polifònic i modern. La parla i ferma convicció en els mitjans que exposà donaren el convenciment de la veritat dels arguments aduïts en prova de sa tesi.

3) Mossèn Padró, organista de nostre Sèu, ens parlà de les diverses formes de música orgànica. Ell ha estudiat els bons autors i té predilecció per les formes essencialment litúrgiques, que són de comentar en l'orgue, baix un fons de rica harmonia, quasi sempre imitativa. Amb menyspreu elimina del temple del Senyor: 1) les peces d'efectes sentimentalistes, com són les teatrals o que'n tenen reminiscències, per més que estiguin organitzades o executades amb orgue. 2) les que presenten una buidor d'art, oblidant la missió que aquest deu cumplir en l'Iglésia. 3) les que se presenten baix forma rítmica o arpegiada. 4) les que fan sentir aire de dansa. 5) les de formes pianístiques. 6) aquelles en que hi domina el *solo autócrata*. Per això no recomana autors com Battmann, Bordesse, etz. Ell esculleix,

amb el degut respecte i selecció, les obres de Böellmann, Cesar Frank, Widor, Frescobaldi i sobre tot recomana Bach i al nostre Cabezon. El genre *choral*, el *melòdic-armònic*, encara que s'usi el *cromatisme modern*, si es fa amb discreció, els accepta. Però testimoniarà sa predilecció per les obres que més es fonamenten sobre el *diatonisme* de l'escala. Presenten aquestes una més forta sentor de liturgicitat.

4) Mossèn Gabriel García, l'eximí directó de l'*Orfeó Catalunya*, que tant ha enlairat el nom de nostra diòcesi, dividí el seu discurs en dues parts.

La primera que diu: «Conveniència altíssima de que el poble prengui part en el cant litúrgic» el prova amb cites de Sants Pares com aquella de Sant Agustí de *Quantum flevi...!* etz. i per la experiència de lo que ell mateix experimentà, advocant mon testimoni, quan ens trovàrem a Estrasburg en 1905 en el Congrés primer gregorià, on sentirem un poble que salmejava solemníssimes Vespres, i alternava càntics amb l'*Schola puerorum* de la Catedral, destrament dirigida pel celebrat mestre de capella reverend Mr. Victori; i també ens recordà la Missa cantada per la munió d'orfeons en el festival que's dedicà al mestre Millet i son *Orfeó Catalá* el dia de Pasqua de Pentecostés, sobre tot en la Missa de l'iglésia de Sant Agustí. De allí ens cita coses i cassos ben comprovants. Mes no cal que vagi a cercar fets externs. Cassà de la Selva mateix li dóna la prova més convincenta de lo que pot obtenir-se amb el cant del poble fidel que'l transforma de descregut en creient. Per fi cita la Missa del dia anterior cantada en l'iglésia de Sant Esteve de Banyoles en la mateixa *Setmana Litúrgica*. Les proves de experiència quedaren ben demostrades.

La segona part de la conferència diu: «Còm poden ajudar els orfeons al cant del poble». Aquesta part la demostrà dient: 1) que els orfeons, cantant, s'infiltrin i es compenetren dins dels cors dels oïens per tal de no deixar enemics, i ho provà amb el cas d'hostilitat en què havia sigut rebut l'*Orfeó Catalá* a Sant Feliu de Guixols la primera vegada que hi cantà, (jo no sé si la única), en que triomfà de sos enemics, amb el cant dels *Improperia*, convertint-los en admiradors i amics. 2) Com que els que componen els orfeons són gent del poble, aquest estima als seus, admira sos cants, sa disciplina, sos sacrificis fins a meravellar-se que homes, acostumats a fer ter-

túlia entre amics en les taules d'un cafè, sàpiguen privar-se d'aquest esbarjo per a anar a pendre part en els assaigs que cada corda té assenyala- da en diferents dies de la setmana. A la població on hi ha un orfeó hi regna la vida. El poble estima als cantaires. A l'orfeó li diu el *nostre orfeó*. És cert que influeix en que el poble prengui part a cantar amb els seus, quan aquests s'ajunten a cantar amb el seu poble. S'hi estableix una bella co- rrentia entre'ls dos. 3) D'aquí se'n dedueix que els orfeons són uns propul- sors que donen al·licient al poble, esdevenint sos educadors. Cada orfeonista col·locat entre'ls fidels, esdevé un director dels qui'l enrotllen, els animen, els donen afinació, seguretat i energia a sos cants. Els fidels els segueixen confiats. 4) De entre'ls orfeonistes s'esculleix els individus que formen la *Schola* que deu alternar amb els fidels.

Mossèn Garcia retreu com a prova final les paraules de l'Ilm. Torras i Bages que diu: «Crist no triomfarà del món plenament fins que el poble cris- tià canti».

Acaba son discurs retraient l'efecte portentós de certes peces litúrgiques gregorianes segons els variats temps de l'any litúrgic.

Els quatre conferenciants, quina estructura musical de sos parlaments acabo de esbrinar, foren glosats destrament i calorosament elogiats de nos- tre Ilm. Prelat i fortament aplaudits pels concorrents als actes. Es són mi- Hor comentari.

5) De la conferència referent al cant polifònic en posaré solament aquí l'*Index*. La numeració té relació amb l'ordre de quartilles:

Davant-propòsit.	1	2) Compenetració de la po- lifonia amb la liturgia	20
Tema		3) Decadència de la polifo- nia	23
<i>Condicions que ha de tenir la poli- fonia per a que sigui litúrgica i mitjans més convenients per a posar-la en prác- tica en les iglésies del bisbat</i>	12	4) Models de bona polifonia	37
1) Prenotanda.	12	a) Palestrina	39
a) Què és música	12	b) Victoria	40
b) Què és polifonia	13	c) Orland Lasso.	42
c) Què és liturgia	14	d) Morales.	43
		e) Guerrero	43
		5) Documents pontificis, conci-	

liars, de Sagrada Congregació, de
Congessos musicals etc. . . . 44

PART PRIMERA

*Condicions que deu tenir la polifonia
per a que sigui litúrgica.*

- 1) Condicions litúrgiques intrin-
seques a l'obra 48
 - a) Lletra 50
 - b) Música. 52
 - a a) Condicions prohibi-
tives 54
 - b b) Condicions positives. 56
- 2) Condicions litúrgiques
extrínseques a l'obra. 59

- a) Personal 59
 - a a) El mestre 59
 - b b) Els cantors. 60
- b) Condicions de bona
execució. 61
 - a a) Externes 61
 - b b) Intimes 61

PART SEGONA

*Com posar en pràctica l'ús de la po-
lifonia en nostre bisbat.*

- 1) Parròquies rurals 64
- 2) Catedral, Col·legiates, i
parròquies majors 69
- Conclusió 71

Jo no sé si hauré complert bé el comès que m'imposa el meu bon amic P. P. P. de desglosar la «estructura musical amb tot el tecnicisme», aixís com el de fer atinats «comentaris» a les conferències musicals de la *Setmana Litúrgica* de Banyoles. La bona voluntat no hi mancava.

MIQUEL RUÉ, PVRE.

Orquestra Simfónica de Barcelona

A sèrie de concerts matinals donats per la nostra primera entitat orquestral, han constituit altres tants èxits que el mestre Lamote de Grignon podrà afegir a l'historial de la agrupació. Als referits concerts, s'hi ha destacat la nota simpàtica de figurar en els programes obres dels nostres compositors catalans, encara que fóra de desitjar que En Lamote no limités la seva actuació a tan reduït nombre d'autors. Catalunya compte avui amb compositors notabilíssims les obres dels quals resten inco-
negudes per manca de patriotisme unes vegades, o per envejes de capelleta

les altres, i això no hauria d'esser i la obligada a evitar-ho, és la Simfònica que, pel seu caràcter d'entitat catalana, té el deure de que el nostre Art suri amb tota llur esplendidesa. A cada nova audició d'obres d'autors catalans, el públic s'ha manifestat entusiasta i desitjós en cooperar materialment a la mellor divulgació; bona prova de això són els llors conquerids quan la estrena dels poemes dels notables músics Vila i Nogués; l'obtingut recentment per la primera audició dels tres motius populars, per cert ricament instrumentats i harmonitzats pel mestre Sancho Marraco, mostrant-se palesament la satisfacció que el públic sent per tota expansió de la música de nostra terra.

Es al mestre Lamote a qui li correspòn la obligació de fer Art patri procurant que, a més d'introduir a sos programes de concerts obres d'eminiències ja reconegudes com són les d'En Morera, Lamote, etz., obri les portes a altres autors novells com En Garreta, Casademont i molts altres que per manca d'influència—lamentable és consignar-ho—no poden sentir-se les seves produccions les quals, amb certesa, proporcionarien a la meritíssima Orquestra Simfònica noves i merescudes glòries. Quants alumnes tindran lo mateix En Morera que En Lamote i altres mestres que podriem citar, que estaran en possessió de magnífiques pàgines musicals que de segur fruïriem amb del·lectació!

Té, doncs, la paraula el mestre Lamote.

SOBREQUÉS

Per amor a l'art

S parla molt de fer pàtria, de intensificar el treball artístic, de obres culturals, d'estimular el fruit dels mestres catalans, i es solen acabar els preàmbuls dels cartells dels concursos musicals o literaris amb aqueixes o altres semblants paraules: que la fè, la pàtria i l'amor us il·lumini!

I si fins aquí res tenim que oposar-hi, no passa el mateix si ens fixem en què es retribueix, en què es premia el treball que's

solicita dels compositors, precedits d'aquella hermosa invocació per a que les muses es mostrin propícies.

Sovint — atenent-nos als concursos musicals — veureu que s'ofereixen cent o cinquanta pessetes, i fins moltes menys, a la millor composició coral per a tantes o quantes veus, per a homes o dones soles, sobre tema lliure o tema obligat, que tingui tanta o quanta extensió.

Es demanen també un aplec de cançonetes per a nois o per a sopran amb acompanyament o sense ell de piano, premiant el treball amb vinticinc o trenta pessetes.

O es diu que s'otorgarà un premi consistent en poques pessetes o un objecte d'art a la més original i típica o popular sardana per a una cobla.

I aixís podriem anar citant casos i més casos de les composicions que's demanen, satisfent a voltes rares exigències dels ofertors, per a pagar o premiar la composició amb una misèria.

I aixís es creu fomentar l'art i fer pàtria i tot allò que abans deiem per una mesquinesa, com si els mestres compositors que passen anys i anys estudiant totes les regles de l'art, l'armonia, composició, fuga, contrapunt, etz., hagin de correspondre a les crides que sovintegen en la nostra terra tancant-se en el seu estudi i compondre segons els capricis de tothom gastant el seu saber tenint per premi unes miserables pessetes o un objecte d'art, que de tot tenen menys d'art la immensa majoria de les coses estranyes que van involucrades dintre el concepte d'aquella sublim paraula, que no serveixen sinó per a omplir les calaixeres, els pianos o altres mobles casulans, quan no per a ofrenar-los a l'amic qui va a desposar-se.

Algú dirà, és que l'artista no ha de mirar solament la part material, sinó que ha de tenir en compte l'honor, la glòria d'esser llorejat. Es clar que no sols de pa viu l'home i també ha d'esser-li grata la distinció que li donguin en premi del mèrit de la obra composta. Però si això constitueix una veritat irrefutable no ho és menys que tot el llorer té un valor relatiu i molt prompte a desaparèixer. I ningú negarà que l'honor unit a un premi valios en metàlic és doblement apreciat.

Mentres continuin oferint-se quantitats irrissòries, despreciatives, no es pensi que'ls bons mestres vulguin cremar-se els ulls i gastar l'inspiració per

quatre pessetes, i essent aixís, forçosament han de tenir poca importància les obres que's premiïn i el públic no ha de poder saborejar les obres dels mestres de talla.

Ara no fa molt en la nostra ciutat va celebrar-se un concurs de sardanes en el qual es va otergar un premi de cent pessetes a la millor sardana per a dues cobles juntes—un altre any pot demanar-se per tres—.

El seu autor va haver de meditar molt l'idea a desenrotllar, pensar bé la forma en que la devia escriure per a que'ls vintidós instruments hi juguessin un bon paper en vistes al millor èxit del conjunt, va haver d'omplir molts pentàgrames i fer correccions i esmenes i tot el demés treball que suposa una obra del caràcter i la importància de la mateixa. Total, que degué resultar-li un petit negoci. I per aquesta poca quantiosa suma, espremeu el cervell, ompliu ratlles, exposeu-vos a una carabassa ben grossa o a fer un viatge per a anar a recollir el premi que equivalgui a quedar-vos quasi sense ell.

Per amor a l'art, solament, no es pot treballar.

JOSEP GRAHIT

El Primer Congrés Nacional de la Música Espanyola

MB valent entusiasme ve preocupant-se del millorament de tot quant afecta al diví art, l'eminent musicògraf i notable compositor En Rogeli Villar, qui ha llençada la noble i justa—mellor diriem la necessària, imprescindible, inajornable—idea de celebrar a Madrid el Primer Congrés Nacional de la Música Espanyola, havent ja rebut a aquestes fetxes infinites i valioses adhesions aixís verbals com escrites i de Prempsa, entre la qual figuren les primeres revistes musicals que veuen la llum al nostre país.

Comprenem, amb el seu autor, que la realització de l'idea no es tasca fàcil aquí ont—trist és confesar-ho—s'està faltat de la més elemental organització musical i regna un rutinarisme, sinònim d'abandó, que fa llàstima.

Mes, també com En Villar, creiem que encomenats els treballs preliminars a persones de reconeguda competència i provada activitat, pot el Congrés portar-se a terme i en breu plaç, de faicó que esdevingui una realitat esplendorosa i aconhortanta.

Tindrà el Congrés principalment un caràcter econòmic i social, respondent aixís als resultats pràctics que del mateix se n'esperen; i pel Comité organitzador; que's constituirà del si de una reunió prèvia que serà convocada, es redactarà un Qüestionari en el que vagin compendiades totes les modalitats de la vida artística espanyola en l'aspecte musical.

Estaran representades en el Comité totes les Corporacions musicals, amb els més ilustres compositors, mestres i crítics a la devantera; en fi, tot lo que sigui una valor en aquesta matèria.

I ja no cal dir que hi figuraran representants de les regions, ocupant el seu degut lloc els Pedrell, P. Otaño, Gortazar, Chávarri, Gáscue, Berrueta, Millet, Ledesma, Elústiza, Gibert, Pena, i tants altres; i no hi mancaran tampoc els músics espanyols que a l'estranger espandeixen el nostre art.

Es interessantíssim sapiguer que ademés de les qüestions especulatives, purament teòriques i tècniques, d'Estètica, Història, Etnografia, Acústica, etz., es tractarà en el Congrés de coses tant capdals com: la edició mutual; l'incorporació d'alguns centres d'ensenyança a l'Estat; del petit dret; dels materials d'orquestra; dels concursos oficials; de la sarçuela i òpera espanyoles; de una major preponderància dels músics a la Societat d'Autors; de la reorganització de la Associació General de Professors d'Orquestra en una amplíssima Associació de tots els músics d'Espanya; en fi i resumint: tota aqueixa gamma d'interessos que la Música, com tota altre Art, i potser superlativament, encarna, passaran a esser objecte d'estudi i resolució del Congrés.

S'organitzarà a l'ensem una Exposició d'instruments construïts a Espanya, ont hi figurin també edicions musicals aquí fetes i llibres de música antics, dels que s'en posseeixen una colecció de gran valor.

Feta la crida, llençada valerosament l'idea, En Villar demana el concurs de tots, car de tots desitja que sia la obra quin apostolat ell, de fet, exerceix.

Aprestis, doncs, tothom que senti la dignitat de la seva professió musical, a ajuntar l'esforç llur al d'En Rogeli Villar, que'l Congrés serà un fet gloriós i haurà de marcar una nova via de floreixement al divi art nacional, de la que tots n'haurem la fragància benhaurada.

SCHERZANDO, de cor, s'adhereix al projecte.

ANTONI MONER

Carta oberta

Sr. Director de la Revista SCHERZANDO

Volgut amic: Li agrairia me dispensés l'obsequi de fer insertar en la Revista SCHERZANDO les adjuntes quartilles.

Per tot, li avança mercès son afm. S. S.

JOSEP M.ª SOLER.

DE LA FESTA DE LA SARDANA DE GIRONA

Què és estrany! Nosaltres, els que tota la vida hem viscut a l'Empordà i hem sentit des de l'infantesa sardanes, més endavant n'hem tocades i més tard n'hem compostes, ens pensavem—babaus!—que sabiem lo que era una sardana. I vetaquí que a Girona s'organitza una Festa de la Sardana, ens hi conviden, hi acudim amb nostres sardanes, i... res: que premien a tothom, menys als compositors empordanesos. I això que'ls individus del Jurat eren senyors de Barcelona, que's diu ne saben tant d'això de la sardana!

Mes, ara hi caig. Els premis se'ls emportaren compositors d'allende la linia divisòria de Breda, que encara que molts d'ells no n'haguessin fetes mai o molt poques de sardanes, segurament els hi hauran ensenyat de fer-ne els senyors del Jurat o altres de Barcelona per l'estil. ¡Vatúa el no haver pogut anar a aprendre amb dits senyors, puix allavors haguérem sapigut fer sardanes... barcelonines, i segurament ens hagueren premiat!

No obstant i això, a l'enterar-me del resultat de la Festa de la Sardana de Girona celebrada durant les passades fires, no vaig poguer-me estar de dir, com segurament hauran dit els meus apreciats amics Garreta, Baró (aquests sé hi varen concórrer) i demés compositors empordanesos que suposo hi prengueren part, ¡què és estrany!

La Bisbal, Novembre de 1917.

JOSEP M.ª SOLER.

Correspondència

FIGUERES. La *Societat de Concerts* donà el dia 22 de Novembre una vetllada musical a càrrec del *Trio Emporium*, compost dels joves Francesc Civil, Fèlix Mascort i Julius Tarragó, executant-se els dos *Trios* d'Haydn números I i II.

Els *Adagios*, *Rondo* i *Minuetto* foren dits amb gran justesa i sentiment espectralitzant-se el violinista senyor Mascort.

La segona part del programa fou a piano sol; interpretà el senyor Civil el *Preludi-fuga VIII* de Bach, *Helvetia* de Vincent d'Indy i un *Preludi-fuga* original seva.

Tenim molt bones notícies del senyor Civil com a organista i com un dels deixebles predilectes d'Indy a l'*Escola Cantorum* de Paris. La fuga de Bach va esser sens dubte la millor interpretada. No podem jutjar en absolut la composició del senyor Civil amb una sola audició; és atrevida i gran, més obra d'estudi de composició que inspirada. Molt ben tractat el tema fugat encara que una mica carregat d'efectismes i potser mancat de cohesió en l'expressió de l'idea.

Els artistes van ser aplaudits al final del programa; esperem encara més justesa i unitat del *Trio Emporium* en noves audicions.

OLOT. *Orfeó Popular*.—Aquesta entitat choral ha commemorat la diada de Santa Cecília amb els actes següents: Execució de la missa de «Angelis» per una massa choral composta de 150 choristes i un concert dedicat a l'Ajuntament, figurant en el programa obres de Pedrell, Pujol, Bach, Cumellas, Gevaert, Pérez Moya i Palestrina.

LA BISBAL. *Orfeó Emporium*.—Aquesta notable agrupació orfeònica acaba de donar un concert, figurant al programa la primera audició de la obra sacra de Gounod «Gallia». La interpretació donada fou acurada, manifestant-se palesament un remarcable avenç que posa a l'*Orfeó Emporium* a un lloc distingit.

Completava el programa «El cant de la Senyera», Millet; «Brindis-Canon», Mozart; «Cancó de nois» i «Patria nova», Grieg i l'inspirada sardana «A sol batent»; Morera, siguent objecte la entitat de xardorosos aplaudiments. El director, mossèn Godó, amb sa reconeguda competència, ha lograt conquistar-se un nom que ha produït fruits excelents. L'últim concert n'ha sigut una garantia.

Cooperà a l'èxit de la vetllada la orquestra «La Principal» qui executà la «Rapsodia n.º 2» de Listz, que el públic correspongué amb forts picaments de mans, per cert molt merescuts.

Les parts solistes foren confiades a les senyoretetes Casamiquela, Pérez, Rigart i Rigau, contribuïnt al mellor èxit de la vetllada.

CASSÀ DE LA SELVA. *Orfeó Catalunya*.—Aquesta notabilíssima entitat

ha donat un extraordinari concert amb la cooperació dels solistes Cortacans i Villalonga, tenor i bariton, i de les professores de piano i armonium Lluïsa Figueras i Concepció Compte, interpretant l'interessant programa, que com veuran nostres llegidors, hi figura la immortal pàgina wagneriana i el «Pròleg i primera Benhaurança» del excels C. Frank, obres que l'«Orfeó Catalunya» en fa una creació.

Heus-aquí les obres cantades en son últim concert del dia vuit del corrent més: «Cant de la Senyera», Millet; «La non non dels papillons», Pujol; «Lónxe da terra», Montes; «Negra Sombra», Montes; «Parsival» (Consagració del Sant Grial), Wagner, (piano i harmòniun); «Pròleg i primera Benhaurança», C. Frank.

Noticiari

El culte escriptor i erudit musicòleg En Salvador Raurich, s'ha fet càrrec de la secció de crítica musical del diari barceloní *Las Noticias*. Els nostres llegidors tenen ja esment de la competència com En Raurich tracta els assumptes musicals pels articles publicats a SCHERZANDO, que han constituït la divulgació més manifesta per l'Art, obra que ampliarà des de *Las Noticias* i que amb tota seguretat fruiran sos llegidors.

✧ La Diputació provincial ha concedit una subvenció de 500 pessetes a l'«Orfeó Catalunya» de Cassà de la Selva. Aquest acord ha sigut acullit amb favorable simpatia per tractar-se d'una agrupació artística que honra a la nostra província.

El digníssim president de la Diputació En Agustí Riera, aimant entusiasta de tota obra d'expansió cultural, ha treballat amb ardidesa fins a conseguir figurés en pressupost l'esmentada quantitat a favor de la nostra excelsa entitat coral de quina n'és un fervent admirador, i els seus treballs han tingut un èxit remarcable que que bé es mereix nostra coral felicitació, la qual fem extensiva al benemèrit «Orfeó Catalunya».

✧ El mestre Millet en nom de l'«Orfeó Català», ha comunicat a la «Schola Orfeònica» d'aquesta son remerciament per les atencions rebudes durant la passada visita en aquesta ciutat. Aixís mateix s'ha dirigit a l'Ajuntament agraint l'artística llaçada que li ofrenà.

✧ La «Secció Orfeònica» que dirigeix En Baró, prepara un concert en son estatge social, el qual tindrà lloc en un dels dies de les properes festes de Nadal.

✧ El notable «Quintet Emporium» donarà uns interessants concerts a l'Ateneu de Santa Coloma de Farnès els dies 25 i 26 d'aquest més, donant a conèixer obres de Grieg, Beethoven i Meendelssohn.

SCHERZANDO

REVISTA MUSICAL CATALANA

ANY MCMXVII. VOLVM VIII

TAVLA GENERAL

ARTICLES ORIGINALS

	Pàgines
<i>Casademont (Cassia)</i> .—De la música popular	39
<i>Fidelio</i> .—Frivolitats. L'estiueig d'En Morera	84
» Festa cultural	92
» El pressupost del Conservatori de Música de Madrid	100
<i>Grahit (Josep)</i> .—Sindicat musical de la provincia de Girona.	54
» » Per amor a l'art	123
<i>Juli (Mn. Benet)</i> .—La II Setmana Gregoriana	76
<i>Masó i Valentí (Narcís)</i> .—De Pedagogia musical.	89
<i>Moner (Antoni)</i> .—El I Congrés Nacional de Música Espanyola	124
<i>Morató Maynou (B.)</i> .—Carta oberta	112
<i>Palol (M. de)</i> .—Aniversari de la mort de Mn. Joan M. ^a Roquet	15
<i>Perramon (Mn. Joan)</i> .—L'arxiu d'Etnografia Folklore de Catalunya	57
<i>Pla (Mn. Lluís G.)</i> .—Mossen Joan M. ^a Roquet	16
<i>P. P. P.</i> .—Setmana Litúrgica de Banyoles.	82
<i>Raurich (Salvador)</i> .—Psicologia del wagnerista	1, 13, 25, 37
» » Els que moren. En Manuel Giró.	8
» » En Joan Goula	97, 109
<i>Redacció (La)</i> .—Prat de la Riba	81
<i>Rué (Mn. Miquel)</i> .—I... les lleis?	3
» » » Bella tradició en honorança de Sant Gregori el Gran	30
» » » El Passio i son Evangeli segons l'Edició Vaticana	51
» » » Grandios Homenatge dels Orfeons de Catalunya a l'Orfeó Catalá	62

<i>Rué (Mn. Miquel).</i> —Tornem a parlar-ne de la Setmana Litúrgica de Banyoles?	117
<i>R. V. E.</i> —Setmana Litúrgica de Banyoles	64
<i>Sablayrolles (Fr. Maur).</i> —Gloria a Sant Gregori el Gran	27
<i>Sobrequés (T.)</i> —Deficiència del plan de l'ensenyança de la música en les Escoles Normals.	49
» » Concert Orfeó Catalunya	60
» » El sentiment nacional en la música espanyola per En Rogeli Villar.	93
» » Estudi harmònic.	99
» » Orquestra Simfònica de Barcelona	121
<i>Soler (Josep M.^a).</i> —De la festa de la Sardana de Girona (carta oberta)	126
<i>Suñol (Gregori M.ª O. S. B.)</i> —La missió educadora del cant gregorià.	29
<i>T.</i> —La classe de música del Seminari de Girona.	104
<i>Virgala (Jesús).</i> —La Música en las Escuelas Normales	102
<i>Wanda Landowska.</i> —La música orquestral	70
Festa de la Música Catalana. Veredicte.	17
Oposicions. Universitat de Barcelona. Escoles Normals.	19
Banda Municipal de Barcelona	21
Plans artístics del Trio Barcelona.	32
Temporada de primavera al Liceu	40
De la Festa de la Música Catalana	41

NECROLOGIES

En Manuel Giró	8
Mn. Joan M. ^a Roquet (Aniversari de)	15-16
D. Francisco Monsalvatje i Fossas	69
Prat de la Riba	81
En Joan Goula.	97-109

Noticiari: 11, 22, 34, 45, 56, 66, 80, 88, 95, 106, 114, 128.

Correspondència: 21, 33, 43, 65, 78, 87, 94, 105, 113, 127.

Bibliografia: 35, 47, 116.